

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder. — Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Drs R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Drs D. J. Buwalda, Kampen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Amsterdam; Mr Dr J. Meulink, Enschede; Drs H. M. Mulder, Kampen; Dr G. K. Schoop, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Dr H. Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Grootegast; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visé, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen; voor medewerkers: rechtstreeks aan hen of aan de administratie.

Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V., Goes, Tel. 2424 — Postrek. Nummer 406040 ten name van „DE REFORMATIE“, GOES.

Abonn.: f 4.— per halfj., buitenl. f 10.— per jaar; losse nummers 20 cent, alles bij vooruitbetaling. Advertentiën: 20 cent per m.m.

INHOUD: Hoofdartikel: De Internationale Raad van Christelijke Kerken, II (slot). — Kerkelijk Leven: De Hemelvaart van Maria; De broeders kennen; Liefde —

Zending en Evangelisatie: Rapport van de Zendingsdeputaten. — Kerknieuws.

De Internationale Raad van Christelijke Kerken (II, slot)

HOOFDARTIKEL

Wat wil de Internationale Raad van Christelijke Kerken nu eigenlijk? Wij doen het veiligst de inleiding van zijn „constitution“ eens te lezen. Deze „preamble“ luidt vertaald als volgt:

Aangezien het de plicht is van allen die gelooven in den Heere Jezus Christus om een gemeenschappelijk getuigenis te geven van hun geloof in Hem, voornamelijk in deze donkere dagen van afval in de belijdende kerken, door welken afval geheele kerkgroepen onder hun leiding, als ook afzonderlijke kerken, zijn geworpen in een paganiserende stroom van modernisme onder onderscheiden namen en in verschillende trappen; en

aangezien er een opmerkelijke groei is gekomen van autoritair overheersching, bijzonderlijk wat betreft modernistische leiders door wie de rechtmatige krachten van ware kerken dikwijls overweldigd zijn en nu nog overweldigd worden; en

aangezien Gods bevelen aan Zijn volk om zich af te scheiden van alle ongeloof en bederf klaar en positief zijn; en

aangezien wij gelooven dat de tijden vragen om vorming van een wereldwijde bemiddelingsinstantie¹⁾, ter bevordering van gemeenschap en samenwerking van alle ware geloovigen, ter bevordering van verbreiding en verdediging van het Evangelie, ter bevordering van de handhaving van een zuiver getuigenis, standvastig en over de heele wereld, van de groote feiten en openbare waarheden van het historisch Christendom en bijzonderlijk van de groote leerings van de protestantische reformatie; ter bevordering tenslotte van de uitvoering van taken welke beter kunnen worden verricht in samenwerking dan afzonderlijk;

stichten de lichamen van verschillende nationaliteiten en talen, welke dezen Raad vormen, hem als een bemiddelingsinstantie²⁾, zonder compromis of uitvlucht, zonder reserve gewijd als een getuige van „het geloof dat eenmaal den heiligen overgeleverd is“.

Tot zoover de „preamble“ in haar geheel.

Een paar dingen vallen in deze overwegingen, welke tot het oprichten van den Raad geleid hebben en den deelnemers blijven leiden, op. Dat zijn de uitspraken: a. dat het de plicht van allen die gelooven in den Heere Jezus Christus is, om een gemeenschappelijk getuigenis te geven van hun geloof in Hem; en b. dat de tijden vragen om een wereldwijde bemiddelingsinstantie of agentschap tusschen de kerken, zulks ten dienste van de gemeenschap (der heiligen), en de samenwerking; en ten dienste van een zuiver getuigenis, proclameeren en verdedigen van het evangelie.

Deze gedachten of overwegingen worden zonder nader bewijs in de „preamble“ opgenomen als 'n soort onbewezen en niet te bewijzen uitgangspunten, als axioma's, achter welke men niet kan teruggaan. Maar wij vragen: Is het juist om van zulke uitgangspunten, welke niet bewezen worden, uit te gaan? Wij vragen:

Is het juist wat in deze overwegingen als vanzelfsprekend wordt aangenomen? Is het waar dat het de plicht is van allen, die gelooven in den Heere Jezus Christus om een gemeenschappelijk getuigenis te geven? Wanneer men dit zoo stelt, doet men dan niet alsof een „getuigenis van Jezus Christus“, dat hier en nu, en overal en altijd gegeven moet worden, ontbreekt? Spreekt men, onbedoeld nadelig, hier niet de taal van de modernistische kringen van den Wereldraad na, die meenen dat de „Wereldkerk“ een getuigenis moet samenstellen voor de wereld van vandaag? Dit laatste is niet juist. Zij die gelooven in den Heere Jezus Christus hebben het getuigenis van Jezus. Zij hebben de fides quae creditur; het geloof dat eenmaal den heiligen is overgeleverd. Wij hebben de waarheid. „Gij hebt niet van noode dat iemand u leere“, 1 Joh. 2: 27. „Ziet, ik heb u geleerd de inzettingen en rechten... Behoudt ze dan en doet ze; want dat zal uw wijsheid en uw verstand zijn voor de oogen der volken, Deut. 4: 5, 6. Ik herhaal wij hebben de waarheid en het getuigenis van Jezus. Dat getuigenis kan niet verbeterd worden door samenwerking van alle christelijke kerken der wereld. Wij hebben ons te oefenen in het „behouden“ en in het „doen“ van dat getuigenis dat ons gegeven is. Dat „behouden“ en dat „doen“ zal onze wijsheid en ons verstand zijn.

Bovendien, zou van een getuigenis van ons meer kracht kunnen uitgaan dan van het getuigenis van den Heiligen Geest in de Schriften? Indien het Woord Gods geen beslag legt op de afvallige verbondskinderen van zoovele, zich noemende kerken, zou het getuigenis van ons dat dan wel kunnen? Het wil mij voorkomen, dat het „gemeenschappelijk getuigenis“ van alle christenen, indien het werkelijk een getuigenis zal zijn, niets anders kan bevatten dan een oproep om te luisteren naar de woorden des eeuwigen levens. Welnu aan de Kerk is opgedragen die woorden te prediken, het Koninkrijk der hemelen te openen en te sluiten door de prediking en de tuchttoefening. Wanneer de kerken getrouw zijn aan deze goddelijke opdracht, dan gaat er een krachtig en ook een „gemeenschappelijk getuigenis“ uit.

Dat zal dan niet een getuigenis zijn van „ons geloof“ maar een getuigenis van Hem, Die ons roept tot geloof en bekeering en Die beloofd heeft te schenken wat Hij vraagt. Het zal zijn een getuigenis niet van de „fides qua creditur“ maar van de „fides quae creditur“, van de woorden des eeuwigen levens.

En wat de overweging onder punt b. betreft, ik vraag mij af of deze overweging niet denkbeelden uit de kringen van den Wereldraad van Kerken in anderen vorm, in „bijbelgetrouwen“ vorm wil doen herleven. Men zegt te gelooven, dat „de tijden“ vragen om een instantie die wereldwijd de gemeenschap (der heiligen) kan bevorderen en de verbreiding en verdediging van het zuivere Evangelie kan dienen. Welnu dat „geloof“ is juist in de kringen van den Wereldraad van Kerken aanwezig. Men meent daar dat men door een organisatie met wereldomspannende vertakkingen de ge-

meenschap der christenen en den loop van het Evangelie zal kunnen bevorderen. Moeten wij nu die gedachte overnemen en zeggen: ja, wij hebben zoo'n wereldorganisatie nodig om het zuivere Evangelie te verbreiden? Ik denk weer aan het woord van Mozes dat wij zooeven in herinnering brachten. Ziet, ik heb u geleerd de inzettingen en de rechten. Behoudt ze dan en doet ze. Is dat niet genoeg? Wordt door het behouden en het doen van de inzettingen en de rechten van den HEERE, de gemeenschap der heiligen niet bevordert? Is het niet de prediking van het Woord dat deze gemeenschap bevordert? Is het niet die prediking, en die prediking alleen, die ons zegt dat het onze schuldige plicht is onze gave ten nutte en ter zaligheid der andere lidmaten gewillig en met vreugde aan te wenden?

Als dat woord christenen die vlak naast elkaar wonen op één plekke grond, er niet toe brengt om hun gaven gewillig en met vreugde ten nutte en ter zaligheid van de anderen aan te wenden, wat zal het dan wel doen? Zal een internationale organisatie het dan wel kunnen? Ik geloof het niet. Als het zoo staat, dat christenen in hun eigen woonplaats avondmaalstafels tegenover elkaar plaatsen en elkaar uit de gemeenschap der heiligen uitsluiten om redenen welke de HEERE niet heeft geboden, zal dan een internationale organisatie deze zonden kunnen wegwerken? Het was zeer opvallend dat te Genève bleek, dat sommige Nederlanders op het uitgesproken standpunt staan, dat de kerken moeten toetreden tot deze internationale organisatie om aldus mee te werken aan het bevorderen van „de gemeenschap“, terwijl men in Nederland niet wenscht te werken aan het wegnemen van de breuken. Daar zouden de avondmaalstafels die tegenover elkaar opgesteld zijn, rustig moeten blijven staan waar ze staan. Daar zouden de kerkelijke posities vooral met rust gelaten moeten worden.

Wij schrijven deze dingen niet uit onvriendelijkheid jegens leidende personen uit den Internationalen Raad. Ik heb de overtuiging dat zij open staan voor zakelijke kritiek. Wanneer ik denk aan de kostelijke wijze waarop Rev. Mac Intire in zijn openingrede te Genève over het getuigenis van Jezus Christus sprak, dan zeg ik, hij is het met bovenstaande kritiek niet oneens. Dat kan hij niet zijn. Hij sprak letterlijk uit: „God heeft verordend, zooals in de Schriften is geopenbaard, dat de kerk, de zichtbare kerk op aarde, zal getuigen van Jezus Christus. De boodschap, de natuur, de leer en tucht van de kerk zijn gegeven in Zijn Woord. De kerk moet het Woord van God verklaren en bedienen. De kerk heeft slechts één boodschap te prediken, slechts één. Haar loyaliteit jegens haar Heer is besloten in haar trouw jegens deze ééne boodschap.“

Dat willen wij juist accentueeren. De kerk heeft één boodschap, slechts één. En één taak. Die ééne boodschap met al haar kracht prediken.

Wij raken hier aan het heete hangijzer van het kerkbegrip. Er is geen ontkomen aan. Wij moeten, schrijvende over den Internationalen Raad, op 't kerkbegrip komen. Dat kan niet anders. De Raad wil zijn een organisatie niet van personen, zooals de Evangelische Alliantie bijvoorbeeld, maar van kerken. Artikel 3 van de „Constitution“ spreekt uit, dat het constituerend lidmaatschap „zal openstaan voor alle denominaties en associaties van Bijbelgeloovende kerken.“³⁾

³⁾ „Shall be open to all those denominations and associations of Bible-believing Churches“ enz.

Na wijziging te Genève staat er nu dit: „to all those denominations, associations of Bible-believing Churches, the world over, and Bible-believing societies in Scandinavia of a definite church character enz. Dit doet het vermoeden rijzen dat het met het kerkbegrip, na de wijziging, niet beter is geworden. Wij weten echter niet wat

¹⁾ a world-wide agency for fellowship and co-operation.
²⁾ agency.